

WINTRŮV RAKOVNÍK

4

XXXV. KRAJSKÁ POSTUPOVÁ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ
S VÝBĚREM NA CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKU DIVADELNÍ DĚČÍN

BŘEZEN 2011

Nestačil jsem se divit, co všechno na jevišti vzniklo

Divadelní soubor Slánská scéna, o. s. se v loňském roce zúčastnil přehlídky Wintrův Rakovník s inscenací Turiniho hry *Hotovo! Konec!* Letos slánští přivezli Shakespearovu klasiku, *Sen noci svatojánské*. Hru s nimi nastudoval Miroslav Večerka, který je profesionálním hercem a ve slánském souboru hostuje na pozici režiséra.

Jak jste se dostal ke spolupráci se Slánskou scénou?

Šéf souboru mě oslovil už před pěti, šesti lety, když jsem působil v Kladně na Malé scéně. Ptal se mě, jestli bych byl ochoten s nimi něco nazkoušet jako režisér. Pak se do toho přimíchaly nějaké problémy a k realizaci jsme se dostali až loni v lednu, kdy jsme začali společně zkoušet *Sen*. Původně chtěli hrát černou komedii, ale tam nastaly komplikace s autorskými právy a protože nikdy nehráli Shakespear, posléze jsme vybrali *Sen*.

Znal jste soubor, než jste s ním začal pracovat?

Neznal. Abych si vůbec prohlédl, co je tam za lidi, popůjčoval jsem si DVD, podíval jsem se na různé hry, abych viděl jak ti lidé vypadají, jací jsou. Pak jsme začali zkoušet a v květnu byla premiéra. Nebylo to jednoduché. Hodně jsme představení postavili na mladých členech, šli do toho s vervou, takže se nám dobře tvořilo.

Dramaturgii jste si obstarával sám?

Času nebylo mnoho, takže text jsem upravoval za pochodu. Musel jsem ho přizpůsobit možnostem souboru, člověk si nemůže moc vybírat. Jako amatér máte k dispozici konkrétní lidi a s nimi musíte pracovat. Snažil jsem se aby byla nějakým způsobem vyrovnaná složka

mladších a starších. Pak jsem chtěl zdůraznit motiv přírody, to, že i bohové mají lidské problémy a hlavně jsem chtěl, aby divák věděl, co se na jevišti děje, aby rozuměl vztahům. Což se u Shakespeara ne vždy děje. Snažil jsem se, aby převládal vtip, aby se lidé bavili, a to nejen při výstupech řemeslníků. Nechtěl jsem ty vztahy rozehrávat příliš navážno jak jsem to již v několika zpracováním viděl.

Jste spokojen s rakovnickým představením?

Už jsem je nějakou dobu hrát neviděl a musím přiznat, že na některé scény jsem se dnes opravdu díval se zaujetím. Nestačil jsem se divit, co všechno tam vzniklo (směje se). Už jsme si to vzadu vyříkali...

To znamená, že se zkouší i bez Vás?

Hlavně se představení hraje, a to docela dost. Ne vždycky za mé přítomnosti. Už premiéra byla zcela vyprodaná, takže jsme pro zájem uvedli reprízu hned druhý den a i tu se podařilo vyprodat. Poslední dobou jsme hráli i pro školy. Všechny reprízy jsem pochopitelně neviděl a herci, jak hráli před lidmi a dětmi, si začali pomalu některé věci přidávat. Dneska nám to na některých místech přerostlo do takových rozměrů, že jsem vážně koukal.

Máte zajímavé výtvarné provedení inscenace.

Se scénou souvisel vznik několika „nových scén“. Jeviště ve Slaném je větší než v Rakovníku, a tak jsem měl předevčírem telefonát, že se sem kulisy nevejdou. A ti blázní scénu různě ořezali a zmenšili asi o polovinu. Tím vznikl prostor, na který nebyli zvyklí, neměli ho tolik osahaný. A v neposlední řadě to vedlo ke vzniku situací jako například závěrečný odchod Oberona s Titánií do skály. Ten průchod byl příliš úzký, herci se do něj nevešli, takže Oberon jejich odchod zakryl roztažením pláště, což pochopitelně vyvolalo nezáměrné asociace i smích... My jsme si pochopitelně prostor před představením zkoušeli, ale tohle mě nenapadlo. Kdybych to věděl, nechal bych je odejít do portálu a ve skále by zmizel jenom Puk, který z ní na začátku vylézá. Co se návrhu týká, měl jsem vizi centrálního přírodního motivu, který se snově, kouzelně otevře, z toho vychází Puk, božstvo a na konci se stejným způsobem vrátí zpátky, zavře se to a sen končí. Jako paralela ke svatojánskému otevírání pokladů. V kostýmech jsem se pokoušel o nadčasovost. Nechtěl jsem konkrétní Athény, jak je ve hře řečeno. Řemeslníky jsme se snažili přiblížit co nejvíce civilu.

Plánujete další spolupráci s amatéry?

To má spoustu faktorů, jeden z důležitých je čas. Ale pokud bude všechno klapat a bude zájem, rozhodně se další spolupráci nebráním.

Slánská scéna, o.s., Slaný William Shakespeare: SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Na prvním místě je jistě potřeba pochválit slánský soubor za odvahu, se kterou se pustili do inscenování hry největšího ze světových dramatiků. Sen noci svatojánské patří k těm Shakespeareovým textům, které se hrají často (především na profesionálních scénách). Nabízejí totiž širokou možnost výkladu.

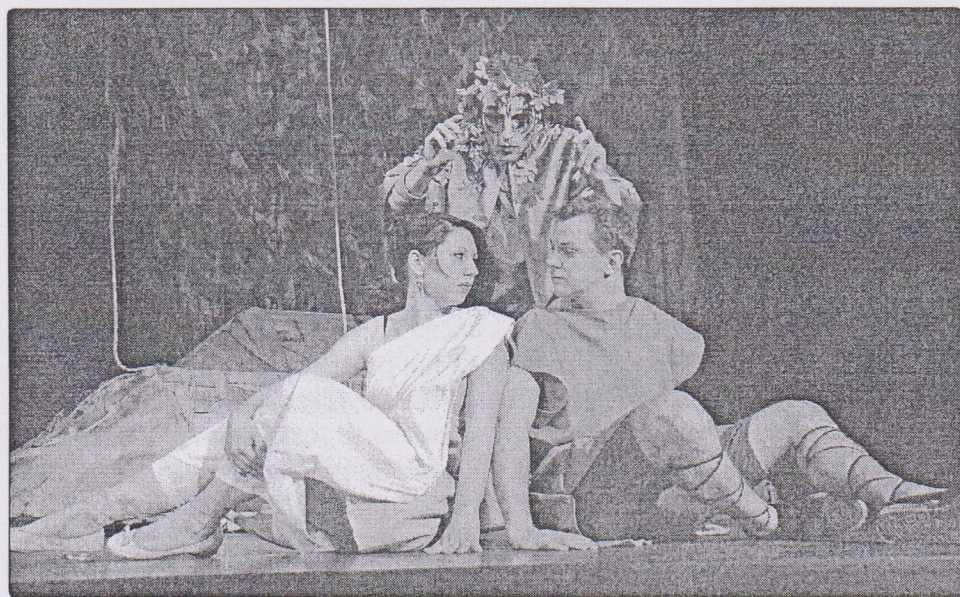
Hra o mnoha podobách lásky je napsána ve třech dějových pásmech, která se navzájem prolínají a ovlivňují. Slánský soubor vykládá Sen noci svatojánské skrze postavu Oberona, který ve jménu dobra (či lásky, chceme-li) napravuje zlo lidského světa. Tato koncepce je prosazována na mnoha mís-

tech inscenace, avšak podle mého názoru není dovedena do důsledků tak, aby diváka vedla. Již výchozí situace celého příběhu, v níž Egeus dává Hermii jednoznačně vybrat mezi nechtěným sňatkem a de facto smrtí (úprava před ní předsazuje scénu hádky Oberona a Titánie), bohužel neukazuje do-

statečně vyhocené jednání postav, nejde v ní zkrátka o život, a nedává tudíž Oberonovi průkaznou dějovou i jevištní záminku vzít osud mladých párů do vlastních rukou a dát průchod jejich lásce. Ostatně – lásce... Bohužel i v tomhle ohledu zůstává soubor výsledku dlužen. Místo erotiky se prosazuje spíše sexualita, místo opravdových citů vidíme spíše humorné shazování milostné situace. Téma Oberonovy manipulace má svá slabá místa také v závěru hry – v situaci divadelního představení řemeslníků – tam se zcela vytrácí, nebo v prologu přednášeném Pukem, kde se objevuje jakýsi omluvný tón (po úspěšném ovlivnění osudů postav!). I samotný vztah mezi Oberonem a jeho výkonnou silou – Pukem – není v kontextu výkladu jednoznačně určen.

Ambiciózní pokus slánského souboru dopadl se ctí. Většina hereckých výkonů je na velmi slušné úrovni – vyvednout je třeba Michaelu Chrapovou jako Helenu, Milana Zápotockého jako Oberona, nebo třeba Dominika Koštu jako Poříze. Pochvalu zasluží i scénografické řešení.

Kateřina Fixová

Divadelní soubor Jiřího Voskovce Sázava Miroslav Horníček: LOUKA PRO DVA

Jiří Janoušek, režisér divadelního souboru Jiřího Voskovce ze Sázavy si splnil sen inscenovat hru Miroslava Horníčka Louka pro dva. Inscenovat Horníčkovy divadelní texty není úkol nikterak jednoduchý, neboť postrádají vpravdě dramatickou stavbu, začasť chybí nosný příběh a jsou založeny především na verbálním sdělování. Jsou neutuchajícím sledem slovních filozofujících sentencí, chytrého laskavého humoru a bonmotů, jejichž jevištní zpracování vyžaduje značnou hereckou výbavu. Nutno hned úvo-

dem konstatovat, že režisér, vědom si předností i ošidností zvolené textové předlohy a nároků, které klade především na herce, velmi dobře obsadil trojici protagonistů hry. Oldřich Randula v roli Krále, Luboš Malý coby Mnich a Halina Brošová jako Královna jsou výjimečně vybavenými herci, kteří interpretovali Horníčkovy, více literární než dramatický text, na velice vysoké úrovni. Jejich smysl pro nakládání s verbálními prostředky, je jak z hlediska obsahu sdělení, tak z hlediska technického, včetně udržení potřebného tempa

po celou dobu inscenace, mimořádný.

Horníčková hra o vnitřní svobodě a síle tvořivého myšlení vznikla v dobách minulého společenského režimu. Již tehdy byla – oproti jiným – velice opatrnou revoltou. V kontextu reality, která nás v současnosti obklopuje, se jeví její poslání více úsměvným než apelujícím, a to navzdory všeplatnosti hodnot, které proklamuje. Odhlédneme-li od této skutečnosti a zamyslíme-li se nad možnostmi účinnějšího působení inscenace, připadneme především na otázku volby inscenač-

ních prostředků. Nejde tu o herectví, to je excelentní. Jde především o volbu hracího prostoru. Namísto zvoleného kukátkového, by byla přínosem

volba volného komornějšího prostoru, umožňujícího větší kontakt s publikem. Spolu s tím pak oproštění se od vizualizace, která se ubírá cestou iluziv-

ní ilustrace. Patrně by pak ani nechyběly postavy stráží. Inscenace by tak mohla dojít sevřenějšího tvaru.

Milan Strotzer

Budeme se snažit, abychom Jirkovi ostudu neudělali

Divadelní spolek Jiřího Voskovce ze Sázavy přijel na Wintrův Rakovník s inscenací Louka pro dva autora Miroslava Horníčka. Obvykle dáváme v rozhovoru prostor režisérům, tentokrát k nám pohovořila principálka souboru Alena Čtveráčková.

Váš soubor loni zasáhla smutná událost...

Ano, 27. listopadu nám zemřel režisér Jiří Janoušek po těžké nemoci. Tato hra byla připravena pro naši přehlídku Voskovcova Sázava. Jiří, jakoby to tušil, udělal dvě hry, jednu soutěžní a tuhle nesoutěžní, kterou dělal jen proto, že se mu moc líbila. Je bez zpěvů, takže do naší přehlídky nešla. Byl to jeho sen, který si ještě splnil. Mysleli jsme si, že bude takové poděkování, když hru přihlásíme do Rakovníka.

Převzal po panu Janouškovi někdo režii?

Ne, pouze s těmi představeními jezdíme. Ale řekli jsme si, že musíme jet

dál a že bychom měli udělat něco společně. Takového člověka, kterým byl Jirka, už v souboru nemáme, ale každý se z jeho práce něčemu naučil, něco si zapamatoval, takže teď chceme udělat hru, kterou bude víceméně dělat celý soubor. Každý do toho dá své, aby to fungovalo. Momentálně máme dvě jezdrová představení, takže se připravujeme pomaloučku, plánujeme začít na podzim. Pak budeme mít čas do naší přehlídky hru dodělat.

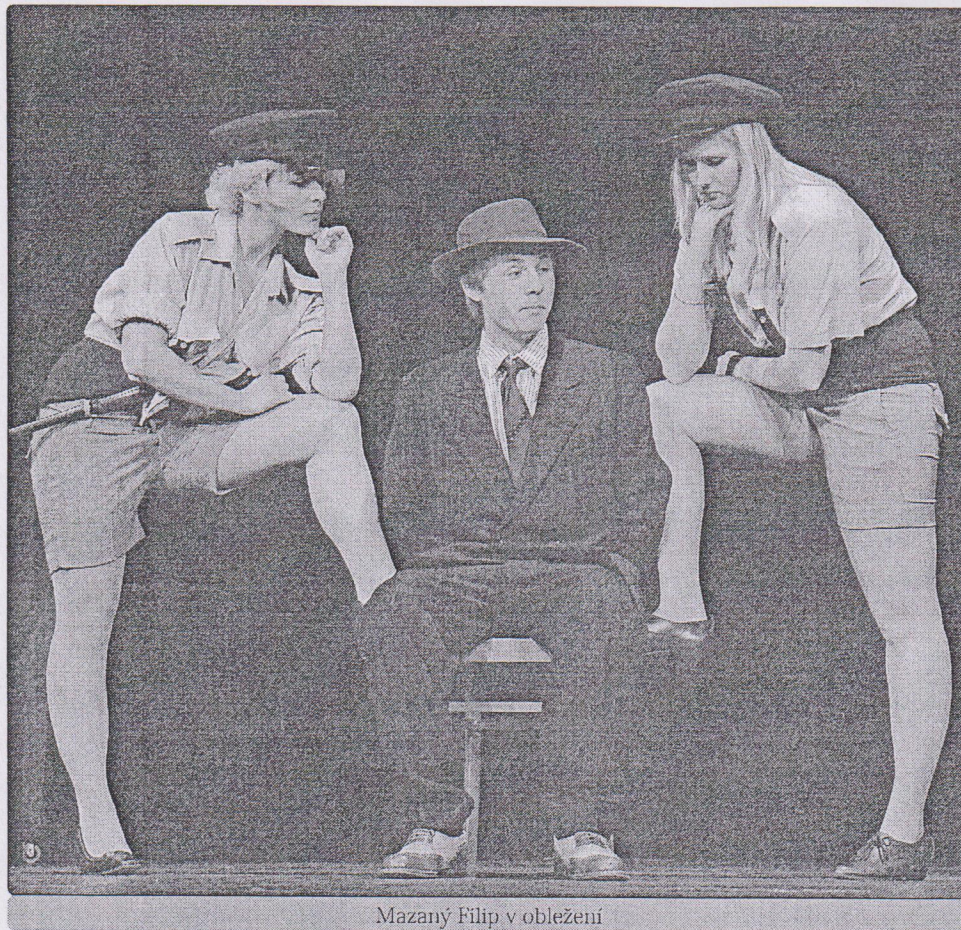
Už víte, která hra to bude?

Kluci se zhlédli ve filmu, který režíroval pan Hrušínský, Pancho se žení. Je to jakýsi předchůdce Limonádového Joea. Ani nevím, jestli to vůbec vyšlo

jako divadelní hra, ale oni si dali tu práci a přepsali to z filmové podoby. Máme v souboru jednoho šikovného kluka, který skládá písničky a texty, takže nám udělal i hudbu. Je na tom spousta práce, ale kluci mají strašně moc chuti. Všechno to sepsat, vyškrtat, učesat. Tak bychom chtěli, aby si zahráli všichni, aby to skutečně bylo společné dílo všech.

Chystáte se s inscenací soutěžit?

Uvidíme až jak to dopadne, jestli to nebude moc velký propadák. Doufáme, že ne. Chtěli bychom ukázat, že jedeme stále v Jirkových šlépějích. Nasadil nám latku opravdu dost vysoko. Napoprvé to určitě nemůže být hra, jakou by udělal on, ale budeme se snažit, abychom mu ostudu neudělali.

Mazaný Filip v obležení

Program:

Sobota 19. března

14.00 – 14.55 Jevíště TD

Radek Kotlaba

NAPOLEON

S ROLNÍČKAMI

aneb KTERAK MATĚJ

O POCTIVOST PŘÍSEL

Divadýlko Na Dlani Mladá Boleslav

15.45 – 16.45

Rozborový seminář

18.00 – 19.05

Jiří Cinkeis

**MLČ. A KDYŽ
MLUVÍŠ, NEŽVAŇ**

Kocábka Chocerady

19.50 – 20.50

Rozborový seminář

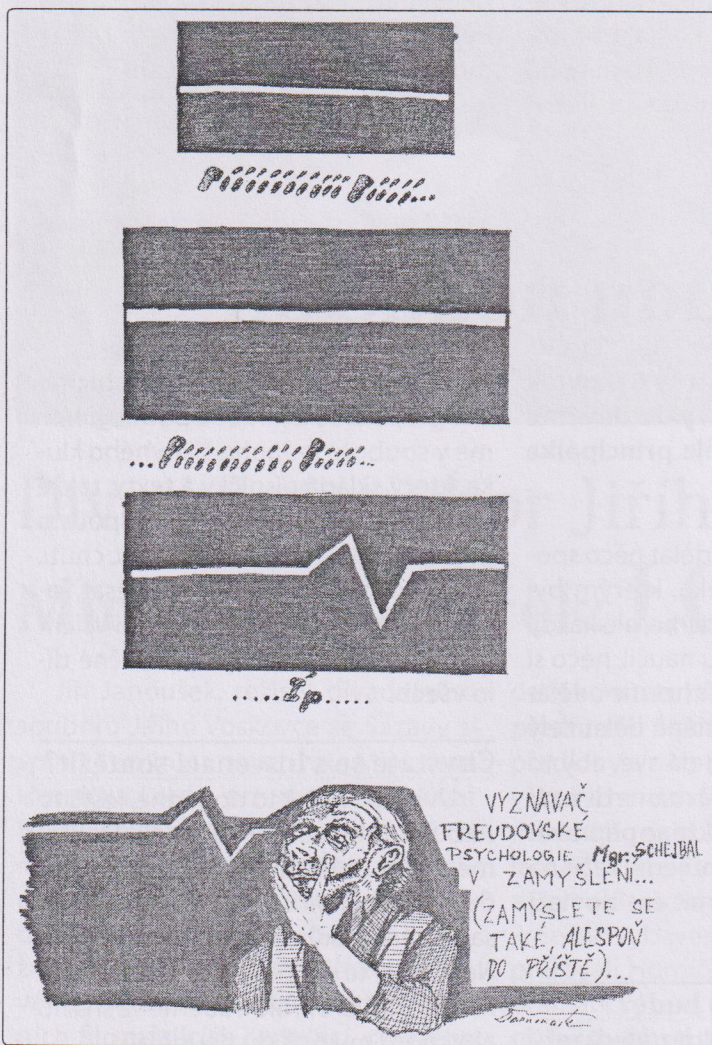
22.00

**Zakončení a vyhlášení
výsledků přehlídky**

PLURÁL

Zápis z druhého zasedání stínové poroty WR '11: Nálada není nejlepší. Valná část poroty (přesněji celá) vypadá poměrně vyčerpaně. Přimět je k diskusi není nejjednodušší. Apeluji na odbornou disciplinovanost a nenásilně se pokouším nadhodit téma: první páteční představení. Johanka z Arku se rozohnila, že jí většina vtípů v inscenaci nebyla jasná. Porthos do sebe otočil dvojitou whiskey a za bujarého smíchu se jí snažil zasvětit do druhého (resp. prvního) plánu inscenace. Johanka se začervenala, zaklela a Porthos se počal řehtat ještě víc. Široko plaše hleděl do země a neuroticky vysvobozoval ježka z klece a opět ho uvězňoval. Obracím se prosebně na čtvrtého člena s dotazem, co si myslí o Snu noci svatojánské. Duch Lana Estacada zamýšleně zakroutil hlavou a prohlásil, že to musel být sen, protože to se mu snad zdálo... Ledva mi došlo, že vášnivá debata se zřejmě již konat nebude, zkouším natuknout druhé představení. Jestliže předtím byl v porotově klid, teď se rozhostilo hrobové ticho. Široko už se neovládl, vyskočil na parapet, přes rameno se ohlédl do místnosti a výsměšně se zasmál. V měsíční záři jeho maska děsivě zasvítla do noci. Zacinkal provokativně ježkem v kleci, načež ten zmizel kdesi v útrobách jeho černočerného oděvu, a vrhl se střemhlav do tmy dvora. Johanka z Arku prohlásila, že tohle nemá zapotřebí a upalovala za ním. Duch Lana Estacada hbitě zhodnotil situaci, nejistě se usmál a vypařil se. V místnosti zbyl pouze Porthos spící na stole v pozici „na mušketýra“ a jeho hlasité oddechování...

ZRD

Tiráž

Píšu Petra Jirásková a Honza Švácha, na papír zasvěceně vkládá Pavla Zimmermannová, fotí Jiří Chlum a bedlivým korektorským zrakem střeží Ludmila Strejcová. Toto 4. číslo vyšlo 19. března 2011.